Moltes gràcies.

Parlo des d'un sincer agraïment, però també des d'una autèntica emoció. Sóc un universitari frustrat i un gironí adoptiu. Jo volia ser professor universitari i a aquesta vocació vaig dedicar els primers anys de la meva vida postllicenciat en Dret. Eren moments molt diferents i aquella vocació l'havíem de servir en el marc de fidelitats i compromisos més amplis; volíem ser professors, però també volíem —sobretot— recuperar les llibertats perdudes.

I, en aquesta difícil trajectòria, juntament amb molts altres, ens vam veure expulsats de la universitat, com a conseqüència del nostre compromís amb la llibertat. Per a mi aquest va ser un cop dur que em va allunyar de la meva vocació acadèmica, que altres van poder recuperar anys més tard, però que en el meu cas em va desviar decididament d'un camí que avui encara enyoro i que intento tímidament recuperar mitjançant tímides i esporàdiques col·laboracions professionals.

I, com us deia, em sento gironí d'adopció. Més concretament, si m'ho permeteu, empordanès de tot cor. Ací hi tinc arrels profundes, amistats permanents; m'alimento de la tramuntana, em perdo amb la contemplació dels capvespres de tardor o les matinades del cap de Creus; recupero l'esma quan m'enfilo per les Alberes o quan miro des del puig Neulós a banda i banda de la serralada. Retrobo en les terres amables de la plana la calma d'esperit que asserena el garbuix barceloní, i en la col·lecció de pàtries que tots ens atribuïm, reservo per a l'Empordà el qualificatiu de "pàtria de la felicitat".

Com veieu, el reconeixement que avui em feu m'arriba al fons del cor. Doctor *honoris causa* per la Universitat de Girona! Ja sé que no m'ho mereixo i que només l'amistat de tots vosaltres justifica aquesta distinció. Però no sabeu fins a quin punt l'agraeixo! Per una vegada faré veure que m'oblido de per què sóc

aquí i em refugiaré en la satisfacció per acceptar, com si m'ho mereixés, aquesta distinció.

Dret i Girona; pacte i llibertat; convivència i identitat; pluralisme i dignitat. Girona és això. Una forta voluntat de pacte sempre que la llibertat estigui en l'origen de l'acord. Convivència feta d'orgull de la pròpia identitat, oferta a tothom com aportació al respecte recíproc; pluralisme com a forma de preservar la dignitat. Per a mi, això és Girona. I m'agradaria creure que ho serà per molt temps.

Vivim temps difícils. Nacionalment i econòmicament. El dret haurà de saber adaptar-se als nous models que la crisi farà aflorar; adaptar-s'hi i, a la vegada, ser-ne garantia. Seguretat, confiança, credibilitat, solvència, trobaran en el dret el refugi de la seva garantia. I la Universitat haurà de liderar la reflexió i la proposta que la crisi ens demana. Girona, terra de llibertat, acostumada a la tramuntana que tot ho capgira, sabrà definir els nous cels blaus que obrin noves esperances.

Catalunya ho necessita. També des de les terres de ponent ens hauran de dir com ho veuen i, fins i tot, la Barcelona atabalada haurà de trobar un moment de reflexió i de serenitat. Però de les comarques de Girona i d'aquesta universitat el país espera el coratge de la sinceritat, la valentia, la rauxa necessàries per buscar noves fites sense por.

La por no és ni pot ser universitària. Com seria la universitat si la por hagués ofegat la creativitat i la llibertat acadèmica? Ara només la gosadia ens farà útils. I si els déus han donat a Girona totes les forces de la natura, ho han fet perquè, en moments com els d'ara, els posi al servei de l'inconformisme ambiciós, aquell que busca, amb confiança, nous horitzons de progrés per al país i la seva gent.

Gràcies, amics. Sóc l'últim d'aquesta família universitària, però em sento, d'entre tots vosaltres, el més honorat. Us acompanyaré en el vostre viatge, no com a espectador, sinó remant contra mar, agraït i fidel.

Miquel Roca Junyent

Discurs investidura doctor *honoris causa* Universitat de Girona
18 de novembre de 2008